

Daukantiečių žodis

Papilės Simono Daukanto gimnazijos laikraštis

2012 kovas

Greta Čekanauskaitė, Ib klasė

Kovo 11-oji gimnazijoje paminėta „Žiniuko“ konkursu

Kovo 9 dieną Papilės Simono Daukanto gimnazijoje vyko 5-7 klasių mokinių „Žiniuko“ konkursas, skirtas Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dienai. Renginį pradėjo šeštų klasių berniukų ansamblis, atlikęs Lietuvos Valstybės himną bei dainą „Laisvei“. Su švente dalyvius pasveikino Ventos regioninio parko direktorius Andrius Almanis palinkėjęs jauniems žmonėms teisingai įsisąmoninti laisvės sąvoką ir Kovo 11-osios reikšmę. Svečią į renginį atlydėjo du jauni savanoriai iš Slovakijos ir Ispanijos, o tai dar labiau paskatino klasių komandas kuo geriau pasirodyti.

Šešiose konkurso rungtyse varžėsi penkios komandos. Teko spręsti užduotis iš istorijos, matematikos, lietuvių kalbos, gamtos mokslų. Atskiros užduotys buvo skirtos Simonui Daukantui iš jo gyvenimo Papilėje bei atminimo įamžinimo. Nugalėtojais tapo 7b klasės komanda „Vykintukai“, antrieji buvo 6a klasės komanda „Kovotojai“, trečia vieta atiteko šauniai penktokų komandai „Knygiukai“. 6b ir 7a klasės taip pat buvo gerai pasiruošusios konkursui. Ypač visiems patiko 7a klasės komandos „Klaustukai“ pristatymas. Šaunūs buvo ir komandų sirgaliai, palaikę savo komandas išraiškingais plakatais bei pelnę joms papildomų balų sumaniais ir teisingais atsakymais.

Šiame numeryje skaitykite:

- II-ojo trimestro ugdimo(si) rezultatus
- Trys išimtinios šventės,
- Interviu su Juozu,
- Patyčios
- Studentų sugrįžimas į mokyklą,
- Žurnalistinis mokytojų tyrimas,
- Gėlininkų (floristų) būrelio pristatymas,
- Jaunųjų muzikų pagerbimo išskilmės,
- Ateitininkų išvyka į Kauną.
- Pokario metų istorija
- Sielos kūryba

Renginį vedusios gimnazistės Eglė Rapaliūtė ir Agnė Kazlauskaitė baigdamos konkursą padėjo istorijos, gamtos mokslų, matematikos, lietuvių kalbos, muzikos mokytojoms, klasių vadovėms, padėjusioms pasiruošti konkursui. Ypatinga padėka buvo skirta istorijos mokytojai Reginai Žąsytienei ir direktoriaus pavaduotojai Bronislavai Janavičienei, sugalvojusioms pasiūlyti mokiniams kitaip, savo išmone ir žiniomis, paminėti Kovo 11-ąją – Laisvės, Nepriklausomybės ir pavasario pradžios šventę.

Dviejų švenčių paminėjimas gimnazijoje

Vasario 14, Šv. Valentino dieną, abiturientai nustebino mokytojus išaugindami Meilės medį. Po pirmos pamokos jie buvo pakviesti nusiskinti pagarbos ir dėkingumo vaisius – širdėles su padėkojimais ir palinkėjimais.

Po pamokų trečiųjų klasių gimnazistai, padedami psichologės Daivos Skyrienės, surengė šventinę popietę aktų salėje. Smagiomis valentinėmis dovanomis buvo apdovanotos išimylėjų porėlės. Mokytoja Daiva turėjo daug pagalbinių, o renginyje šauniai pasirodė Iib klasės gimnazistai su sceniniu mokyklinės meilės vaizdeliu ir 7b klasės mokinukai, kurie pristatė vaizdo filmuką bei dainos apie meilę inscenizaciją. Septintokų operatorius ir filmuko režisierius Svajūnas Badinas tikina, kad jam tokia veikla patinka ir labai pritaria smagių mokyklinių renginių žaismingoms idėjoms.

Vasario 15 dieną netradicine akcija paminėjome Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo šventę. Skambutis iš trečios pamokos nuskambėjo anksčiau, o visi mokiniai bei mokytojai sugužėjo į kiemą, susikabino rankomis ir gyvąja grandine apjuosė gimnaziją iš rankų į rankas leisdami Lietuvos trispalvę ir taip išreiškdami meilę ir pagarbą Tėvynei.

II-OJO TRIMESTRO UGDYMO(SI) REZULTATAI 5–8 IR I–II GIMNAZIJOS KLASĖSE

Klasė	Mokosi					Praleista pamokų	Pažymio vidurkis
	10	9-10	7-10	4-10	2-10	Iš viso	
5	1	1	2	26		238	8
6a		1	6	9		139	8,3
6b		1	1	15	1	315	7,6
7a		1	1	14	5	508	6,8
7b	2	2	3	11	5	375	7,4
8a			5	15	1	464	7,8
8b			8	13	1	367	8
Ia		1	2	18	2	920	7
Ib			3	17	5	540	7,4
IIa			4	9	2	328	7
IIb		2	4	16	2	347	7,9
	3	9	39	163	25	4541	

**Sveikiname II-ojo
trimestro pirmūnus:**

Kotryną Narkutę, 5 kl

Mantą Lapėną, 7b kl

Henriką Giedrą, 7b kl

Viktorija Nociūtė IIIa klasė

Padėka iš Prezidentės rankų

Jau pavasariu kvepiančią, šiltą žiemos dieną aš praleidau Vilniuje su savo tėvais ir akordeono specialybės mokytoja Vaida Mikalauskiene. 2012 m. vasario 28 d. Lietuvos Respublikos Prezidentūroje vyko jaunujų Lietuvos muzikų pagerbimo iškilmės. Visi jaunieji talentai, laimėję pirmas vietas ir „Grand Prix“ tarptautiniuose konkursuose, buvo pagerbti prezidentūroje vykusiame priėmime pas Lietuvos Respublikos Prezidentę Dalią Grybauskaitę. Lietuvos muzikų rėmimo fondas kasmet organizuoja tokią gabaus jaunimo šventę, taip jiems padėkodami už Lietuvos garsinimą pasaulyje ir paskatindami tobulėti. Prezidentūroje iškilmės prasidėjo 13.00 val. Prezidentės sveikinimo žodžiu. Vėliau ji įteikė padėkos raštus laureatams ir jų pedagogams (iš viso 240 asmenų). Lietuvos Respublikos Prezidentė labai džiaugėsi, jog mūsų šalyje tiek daug gabaus jaunimo ir kasmet jo vis daugėja. Po iškilnių Prezidentūroje visi keliavome į Lietuvos Respublikos Vyriausybę, kur mums buvo skirtas nuostabus koncertas. Ten gavome dar daugiau Lietuvos Respublikos Vyriausybės ir Lietuvos muzikų rėmimo fondo skirtų dovanų bei suvenyrų. Pabuvojimas Lietuvos Respublikos prezidentūroje, prezidentės Dalios Grybauskaitės pagerbimas mane įkvėpė naujiems siekiams. Balandžio mėnesį manęs laukia du tarptautiniai konkursai: Kaune ir Sarajeve (Bosnija ir Hercegovina). Tikiuosi, jog galėsiu džiaugtis aukštais laimėjimais ir po metų vėl nuvykti į Vilnių, kur taip šiltai pasitinkami ir apdovanojami jaunieji Lietuvos muzikai, garsinantys savo šalį Lietuvą.

SVEIKINAME

RIMANTĘ ŽALYTE, rajoninėje matematikos olimpiadoje užėmusią III-IV vietą.

LAURĄ JONAITYTE, rajoninėje lietuvių kalbos olimpiadoje užėmusią II vietą, rajoninėje istorijos olimpiadoje savo amžiaus grupėje užėmusią II vietą.

VIKTORIJĄ NOCIŪTE, rajoniniame rusų kalbos meninio skaitymo konkurse užėmusią I vietą ir rajoninėje rusų kalbos olimpiadoje – III vietą; rajoniniame meninio skaitymo konkurse užėmusią I, zoniniame III vietas

LAURĄ BUČIŪTE, rajoniniame rusų kalbos meninio skaitymo konkurse užėmusią II vietą.

RENATĄ POCEVIČIŪ, rajoniniame rusų kalbos meninio skaitymo konkurse užėmusį III vietą.

IGNĘ LAURYNAITĘ, rajoniniame meninio skaitymo konkurse užėmusią III vietą.

EGLĘ RAPALIŪTE, rajoninėje istorijos olimpiadoje savo amžiaus grupėje užėmusią III-IV vietą.

LAURĄ SOBUTAITE, rajoninėje chemijos olimpiadoje užėmusią III vietą.

KOTRYNĄ NARKUTĘ sėkmingai dalyvavusią respublikiniame projekte „Lietuvos tūkstantmečio vaikai“.

Liko tik šimtas dienų

Vasario 24d. gimnazijoje vyko tradicinis renginys – abiturientų šimtadienis, kurį šauniai suorganizavo IIIa,b klasės gimnazistai.

„Kaltininkai“ buvo teisiami „Antikos teisme“ ir įvairiais gražiais darbais turėjo išpirkti savo nusidėjimus, padarytus per dvylika metų. Nuotaikingą renginį vedė dievais pavirtę Donatas ir Ignas, jiems puikiai padėjo „prisiekusieji ir deivės“. Renginį papuošė abiturientų padėkos daina ir gėlės mokytojams bei baigiamoji trečiaklasių gimnazistų daina. O šimtadienio kalendorius- pasaulio medžio simbolis- ir nuo jo kiekvieną dieną nuskinami „vaisiai“ primins ketvirtokams, kad artėja ir tikroji atsiskaitymo už nuveiktus darbus diena – egzaminai.

Renatas Pocevičius, mokinių tarybos pirmininkas

Papilės Simono Daukanto gimnazijos mokinių tarybos drausmės ir tvarkos palaikymo programa "Būk atsakingas ir saugus"

Gimnazijoje jau pradėjo veikti ši programa, kurios tikslas padėti mokiniams tapti drausmingesniais, kultūringesniais. Kai mokinys nusižengia, mokytojai turi teisę parašyti ant lapelio tam tikrą balų skaičių ir įmesti į dėžutę, esančią mokytojų kambaryje. Po mėnesio mokinių taryba skaičiuoja, kiek baudos ar pagyrimo balų surinko mokiniai. Jei surinktas baudos balų skaičius viršija 15 balų, mokinys gauna nuobaudą, proporcingą surinktam balų skaičiui. Po pirmo mėnesio neleistiną balų skaičių surinko tik vienas mokinys. Taip pat veikia ir pagyros balai, už kuriuos mokslo metų pabaigoje mokinys gaus prizą- nemokamą ekskursiją. Pastebėta, jog pagyrimai nėra rašomi taip drąsiai, kaip norėtusi. Ateityje stengsimės skatinti mokytojus rašyti ir geruosius balus.

Justina Petrokaitė, Edita Janulytė IIB klasė, jaunosios gėlininkės

„Daukantiečių žodis“ sumanė neformaliojo ugdymo būrelių prisistatymo akciją. Šiame numeryje prisistato gėlininkų (floristų) būrelis

Gėlininkai – gamtos vaikai

Niekada gamtos cikliškumas taip nedžiugina, kaip artėjant išsiilgtam pavasariui. Užtenka vien kelių išūlesnių saulės spindulių ar viena valanda ilgesnės dienos- ir jau viduje prabunda pavasariška nuojauta, o žiemą priblėsęs entuziazmas vėl išdrįsta atgauti savo formą. Tačiau lietuviškas pavasaris palengva barstydamas vien šykščius pasirodymo trupinėlius ilgokai bando kantrybę. Galbūt todėl pavasarinė floristika būna pažymėta lengvu laukimo džiugesiu. Floristas tarsi bando aplenkti gamtą budindamas gyvybę gerokai anksčiau, nei ji atsibunda natūraliai. Floristika – tai tobula pasaulio vizija, gėsinanti nuovargį, įkvepianti kūrybos žiežirbą ne tik pavasarį, vasarą, bet ir tada, kai apie ją svajoji.

Mūsų gimnazijoje gėlininkų būrelis gyvuoja jau seniai. Niekada netrūko kūrybingų, mylinčių gamtą mokinių. Dabar būrelyje yra 12 mergaičių (buvo kadaise ir berniukų). Įsileisdami floristinės kūrybos judesį dalyvaujame konkursuose, kuriame puošmenas įvairiems renginiams, artėjant žiemos šventėms puošiamė bažnyčią. Juk gražu, kai yra gražu.

Modesta Radavičiūtė, Ib

Patyčios - tai blogis

Priešpaskutinę kovo savaitę visi gimnazijos mokiniai įsijungė į socialinę akciją „Savaitė be patyčių“ Dalyvavome moksleivių kūrybinių darbų konkurse „Antivirusas“, Gerumo dieną kūrėme mobilųjį vaizdelį „Visi su vienu, vienas su visais“, gaminome plakatus „Patyčios- tai blogis“, vedėme klasės valandėles, dalyvavome pokalbiuose „Patyčios: atpažink, išvenk, sustabdyk“.

Kas nutiktų kalbai po 10-20 metų, jei kalbėtume puskalbe?

Žurnalistinis tyrimas

„Daukantiečių žodžio“ jaunieji korespondentai per mėnesį surankiojo šiuos „perliukus“ ir padarė šiek tiek tokias išvadas. O savąsias išvadas pasidarykite patys. Tik prašytume: nebandykite tai pakartoti dar kartą.

Žodžiai ne žodžiai ir jų vertimai:

lb- labai, db- dabar, tlf- telefonas, kdl- kodėl, tdl- todėl, la- labas, atw- ateinu, ateik, aga, jap- taip, nk- nieko, mzk- muzika, tju- tu, tjp- taip, ok- gerai, Ppl-Papilė, mkl- mokykla, nzn- nežinau, traškiai- traškučiai, autikas- autobusas, klyfa- klasės auklėtoja, wk- veiki dw- viso, viso gero, parda- parduotuvė, bible- biblioteka, bratkis- brolis, systra- sesuo, matkė- mama.

Pokalbis: La; sw wnt OGO; ką wk?; nk ppl; jap; dw aga; ats num sak; kl; niup.

Telefoninė žinutė:

Aš Ppl
Ar dar esi mkl?

Nuomonės:

- Įdomu. Nauja. Neįprasta. Lengva įsiminti. Šaunu. Šiuolaikiška. Įspūdinga.
- Skurdu. Banalu. Grįžimas į primatų laikus. Nemokšiška. Nekultūringa. Nepagarba gimtajai kalbai.

Išvados:

- Jei ir toliau bendrausime puskalbe, tai išnyks gimtosios kalbos įgūdžiai, o galiausiai ir ji pati.
- Tuomet prarastume daugybę gražių ir vertingų lietuvių kalbos žodžių.

O štai rezultatas.

Citatos iš mokinių rašinių pagal literatūros klasikės Žemaitės apsakymą „Martė“

- Vieną gražią dieną buvo Katrės gyvenimo istorija. Katrė buvo ne visai graži, nes ją turėjo vesti Jonas. Bet Katrė buvo labai faina, jos nekenė tėvas. Katrės gyvenimas buvo labai sunkus, skaudus, jina labai kentėjo, buvo nusivylus. Jos tėvas tik seiles rijo, o jina verkė per lietų, nes buvo labai nusiminus. Katrė buvo labai panaši į savo tėvą.
- Nei Jonas jai dėmesio nerodė, nors ji sirgo, net neatėjo šalia. Čia ne vyras, o arklis.
- Vieną rytą Katrė pratrūko, jai dužo į šipulius kantrybė.
- Dar Vingienė su savo kiaušiniaus užsimanė važiuoti juos parduoti.
- Kaimynai kalba, kad Vingiai yra tinginiai, o Katrė tik viena dirba, dvigubai didesnę klėtį už save nešioja.
- Bet jos vyrui tai nė motais - užsėdo ant arklio ir išvažiavo namo.
- Ir ta nelemta sėja jai labai daug kainavo- savo gyvybę, kuri buvo labai tragiška, kaip ir jos gyvenimas.
- Tragiškumas prasideda, kai Vingis eina prašyti savo dukros rankos.

Lolita Miliešiūtė, Ingrida Vaitkevičiūtė IIIa klasė

Sugrįžimas į savo vaikystės namus.

Sausio 27 dieną gimnazija vėl sulaukė daug svečių, tiksliau, buvusių savo vaikų. Suaugę, subrendę, jaunatviškai inteligentiški studentai, buvę mūsų gimnazijos mokiniai, pasklido po daugiau ar mažiau pasiilgtus savo antruosius namus, bendravo su mokytojais, kalbino mokinius, linksmi klegėjo tarpusavyje. Šv. Aloyzo ateitininkų kuopos nariai šiltai pasitikdami svečius leido suprasti, kad jie labai svarbūs ir laukiami. Pagal mokinių tarybos sudarytą renginio programą svečiai turėjo ir nemažai pareigų. Po pamokų aktų salėje vyko studentų susitikimas su gimnazijos bendruomene. Jie pristatė savo universitetus, kolegijas, kalbėjo apie stojimo ir mokymosi bei gyvenimo sąlygas, viliojo gimnazistus studentiško gyvenimo įdomumais ir malonumais, atsakinėjo į gana intriguojančius klausimus. Po nuoširdaus tėviško gimnazijos direktoriaus Ramūno Permino pasveikinimo buvę mokiniai pasijuto vyresniaisiais dabartinių mokinių broliais ir sesėmis, todėl pakvietė juos pabendrauti atskirai ir asmeniškai aptarti rūpimus klausimus. Kad susitikimas būtų įvairesnis, ir studentai, ir gimnazistai sudarė ekstra krepšinio komandas ir susirungė sporto salėje. Sirgalių palaikymas buvo visuotinis, nes niekaip negalėjo apsispręsti, už kurią komandą „sirgti“ - ir tie savi, ir tie namiškiai. Išliejus prakaitą ir pelnius tokią svarbią brolystės pergalę visi mielai apsilankė ateitininkų kuopos „kamarėlėje“, kur ilgai netilo kalbos prie arbatos puodelio.

Visiems buvo svarbi ši diena. Studentams – kad galėjo sugrįžti į savo vaikystės namus ir pajauti, koks svarbus turi būti ryšys su tais namais, mokiniams – kad turėjo progos suprasti, kaip svarbu dorai atlikti savo, kaip mokinio, pareigą, kad didžiuodamasis galėtų vilniečiams, kauniečiams, klaipeidiškiams ar šiauliečiams pasakyti: „O aš baigiau Papilės Simono Daukanto gimnaziją.“

Su studentais bendravo Kamilė Šlimaitė, Ib

Po iškilmingosios dalies ir man teko pabendrauti su keletu mielų svetelių. Kaip tikra žurnalistė suderinau susitikimo vietą ir laiką ir pasiruošusi užrašus bei klausimus pašnekovams kantriai laukiau pasimatymo su savo dar tolima svajone – studentais. Kai sulaukiau, iškart „pritrenkiau“ juos savo užduotimis: prisiminimais apie mokyklines išdaigas, filosofiniais apmąstymais, kas jiems dabar yra gimtoji gimnazija bei paprašiau, kaip jau suaugusių ir daug patyrusių, keletu patarimų mums, „žaliems ir neapsiplunksnavusiems“. Jų atsakymus perleidau per savo žurnalistinę stilistiką (nelabai kokią, tik pradžiamokslinę) ir pateikiu jums.

Dovilė Lebrikaitė, būsimoji žurnalistė, VU studentė:

Viena iš didžiausių mano mokyklos laikų išdaigų buvo nesėkminga ir gana kiauliška. Su drauge Erika norėjome pradūrusios rašalo kapsulę aptaškyti mokytoją (O, siaube! Kokį aiškų, dabar nepasakys.), bet šita mėlynų dažų dozė teko vienam klasės vaikinui ir baltam jo megztniui. Kvailoka išdaiga, kai dabar pagalvoju. O šiaip mokykla man buvo ir yra antrieji namai. Sakau tai be jokio maivymosi, nuoširdžiai. Čia man buvo gera, čia esu ir dabar laukiama. O dabartiniams mokiniams patarčiau naudotis mokykliniais metais ir maksimaliai išnaudoti visas mokymosi galimybes. Ateityje tai tikrai pravers.

Ieva Rapalūtė, būsimoji reklamų kūrėja, VU Kauno filialo studentė:

Didžiausia mano išdaiga...Hm...Jų buvo daug, bet labiausiai įsiminiau atakas trintukų gabalėliais į mokytoją (Vėl į mokytoją, vėl nepasakė! Nusivyliau.) Dauguma sako, kad geriausi ir įsimintiniausi yra studijų metai, bet man pats nuostabiausias laikas buvo mokykloje. Dabartiniams mokiniams siūlyčiau nebijoti rinktis studijų užsienio universitetuose, bet sugrįžti į Lietuvą ir kurti ateitį Tėvynėje. Bet studijas reikėtų rinktis labai apdairiai, jau antrojoje klasėje apie tai galvoti, o ne ketvirtos klasės pavasario laukti.

Modestas Daunys- būsimoji teisininkas ir policijos veiklos žinovas (Oho!) Mykolo Riomerio universitetas:

... (reikšminga pauzė) ooo, daug jų buvo, daugybė. Žaisdavom azartinius žaidimus, krėsdavome vienas kitam šposus. Bet kad ir mokytojai mėgdavo pašposauti. Labiausiai įsiminė istorijos mokytojos „pasjansai“ (čia toks azartinių žaidimų terminas) su knygomis, gimnazijos ūkvedžio „prikolai“ (teatleidžia man lietuvių kalbos mokytoja, kuri taip pat mėgėja buvo „paprikolinti“). O gimnaziją taip pat nuoširdžiai galėčiau pavadinti antraisiais namais. Juk čia praleisti vaikystės, paauglystės metai, čia sutikti nuostabūs draugai. Dabartiniams mokiniams patarčiau jau antrojoje gimnazijos klasėje atsakingai rinktis dalykus, reikalingus stojimui ir studijoms.

Ugnė Masevičiūtė – būsimoji gydytoja, Sveikatos mokslų universiteto studentė:

Trumpai ir aiškiai išrašė ateities receptą. Mokykla jai yra tik praeities etapas. Mokyti reikia daug ir sąžiningai, nebijoti rinktis studijas užsienio universitetuose.

Pasirodo, ne tokie jau nekalti angelėliai buvo tie mūsų sveteliai. O aš iš viso pokalbio supratau, kad jaunam žmogui reikia visur save išbandyti, tik svarbu šunkeliais nenuklysti ir savo šaknų nepamiršti.

Su Juozu kalbėjosi ir jam sėkmės „Dainų dainelėje“ linkėjo Ligita Navardauskaitė, Ila

Interviu su dainorėliu Juozu Ūža

- **Iš kur šitas noras ir talentas dainuoti? Ar yra tavo giminėje dainingų giminaičių?**

Kartais noras pavirsta į kasdienybę, tad šis atvejis tinka man. Giminėje daug balsingų, mėgstančių dainuoti, bet profesionalių dainininkų nėra.

- **Kaip vertini dalyvavimą Lietuvos tv. projekte „Duokim garo“?**

Tai buvo galimybė įvertinti savo sugebėjimus, pratintis prie tiesioginio eterio. Be to, dalyvavimas šioje laidoje išmokė būti atsakingam ne tik už save, bet ir už kitus.

- **O „Chorų karuose“?**

Chorų karai- tai daug labai sunkaus darbo, o rezultatai ne visada pateisina lūkesčius.

- **Tau gerai sekėsi „Dainų dainelės“ rajoniniame, zoniniame turuose. Laukia filmavimas baigiamajame ture. Kaip pats vertini savo ir kitų dainininkų pasirodymus?**

Save vertinti sunku. Tačiau rezultatu esu patenkintas.

- **Kaip dažniausiai jautiesi po koncerto?**

Priklauso nuo to, kaip jame sekėsi.

- **Kokios muzikos pats mėgsti klausytis? Gal turi savo mėgstamiausią atlikėją?**

Mėgstu klausytis įvairios muzikos nuo pop iki klasikos. Mėgstamiausia mano grupė Cold Play.

- **Ar įsivaizduoji save profesionaliu dainininku?**

Ne, kadangi tai brangus malonumas neturint pakankamai talento. Dirbti kultūros srityje norėčiau, tačiau tikrai ne kaip profesionalus dainininkas.

- **Kokia tavo sudainuota daina tau pačiam mieliausia?**

Visos dainos, kurias tu dainuoji, turi būti artimos, suprantamos, išjaustos, kad jas galėtum atlikti gerai. Esu savikritiškas, todėl savo atlikimą visada analizuoju ir visada surandu klaidų.

- **Išvardink tris dalykus, be kurių negalėtum gyventi.**

Tikrai turiu turėti savo tikslą ir jo siekti, labai vertinu miegą (jo man visada trūksta), ir, aišku, mane visada lydi muzika.

- **Koks mėgstamiausias tavo patiekalas ir ar gali sočiai prisikirsti prieš koncertą?**

Mėgstamiausio neturiu, nes esu neišrankus maistui. Prieš koncertą reikia būti pavalgisiam, bet ne persivalgiusiam.

- **Ir atsipalaidavimui pakalbėkime apie merginas. Kaip turėtų būti apsirengusi mergina, kad patrauktų tavo dėmesį?**

Kvaila apie žmogų spresti iš jo rūbų. Apsirengimo stilius nėra svarbus, svarbiausia žmogus.

Dalia Karvelytė, pradinė klasių mokytoja

Savaitė be patyčių

Kovo 19 – 25 dienomis vyko respublikinė akcija „Savaitė BE PATYČIŲ“. Pradinė klasių mokiniai, vadovaujami mokytojų Almos Juzumienės, Jūratės Tupikienės, Reginos Uzdanavičienės, Stefanijos Zarambienės, Jadvygos Trakšielienės ir Dalios Karvelytės, šios savaitės renginiams ruošėsi iš anksto. Vaikai diskutavo, ką daryti, kad atsirastų daugiau pagarbos, tolerancijos ir pakantumo vienas kitam, kad pašaipos ir užgauliojimai virstų draugišku juoku. Kad lengviau įveiktų patyčių virusą, mažieji mokinukai pagamino plakatus „Draugystės receptas“ ir suruošė jų parodą. Plakatu nuotraukas išsiuntėme respublikiniam kūrybinių darbų konkursui „Antivirusas“. Dailės ir technologijų pamokose vaikai pagamino skirtukus knygai bei padovanojo juos klasės draugams.

Kovo 20-ąją šventėme Gerumo dieną, kurios šūkis kvietė: „Vaikai, gyvenkime draugiškai!“. Ry tą pradėjome draugišku apsikabinimu arba rankos paspaudimu, gražių žodžių sakymu vienas kitam. Pradinukai pasakojo, kas juos džiugina ir kas skaudina, aiškinosi, kas yra patyčios, kaip padėti pasijusti geriau draugui ir sau sunkioje situacijoje, kaip pačiam netapti priekabiautoju... Vaikai imitavo netinkamo elgesio

situacijas, mokėsi įvardinti problemas ir siūlė, kaip jas tinkamai išspręsti. Baigiantis pamokoms, pradinukai buvo pakviesti į flashmob'o akciją, kurios šūkis „Vienas su visais, visi su vienu“. Jis skatina vienyti, būti drauge ir kartu spręsti iškilusias problemas. Gimnazijos kieme iš akcijos dalyvių sudarėme besišypsantį veiduką. Kadangi kovo 20-oji yra Pasaulinė Žemės diena, veiduko akis vaizduojantys vaikai rankose laikė Žemės vėliavas. Norėjome priminti, kad esame vienos planetos vaikai, todėl reikia mylėti ir gerbti visus: didelius ir mažus, stiprius ir silpnus, žmones ir daiktus, augalus ir gyvūnus...

Grįžę į klases vaišinomės Draugystės arbatėle, žiūrėjome ir aptarėme animacinius filmukus apie katiną Leopoldą.

Akciją nufotografavo socialinė pedagogė Kristina Pigulevičienė, o nufilmavo gimnazijos skaičiavimo technikos inžinierius Edvardas Liachauskas.

Ateitininkų išvyka į prasmingą renginį

Šiandien dalis jaunimo yra pasiklydusi moraliniuose labirintuose, kai kurie nesuvokia ar nenori suvokti tikrųjų dvasinių vertybių prasmės, ieško pigiausių, trumpalaikių ir svaiginančių malonumų. Taip yra ir su Šv. Valentino diena, kai daugeliu atvejų švenčiausi dalykai yra paverčiami, paprasčiausiai, nusidėvėjusiomis frazėmis ar bereikšmiaisiais žodžiais, beprasmybiais renginiais.

Papilės Simono Daukanto gimnazijos Šv. Aloyzo kuopos ateitininkai labai nudžiugo, kai sužinojo, jog vasario 14-ąją gaus didelę Telšių vyskupijos jaunimo centro, Kauno arkivyskupijos bei buvusios kuopos pirmininkės Raimondos dovaną – nemokamus bilietus į Kauno „Žalgirio“ arenoje vyksiančią Šv. Valentino diena skirtą šventę „Valentino diena kitaip. Meilė kuria šeimą“. Vasario 14-ąją – Šv. Valentino dieną - Kauno arkivyskupija jau šeštus metus siūlo švęsti kitaip – atsigręžiant į tikrąsias vertybes, minint meilę ir šeimą. Paskelbus apie renginį, tą pačią dieną užsiregistravo 23 tūkst. norinčiųjų, vėliau žmonių skaičius išaugo iki 30 tūkstančių. „Iš pradžių kiek baugino didžiulė arenos, sportinių varžybų metu talpinančios 17 tūkstančių sirgalių, erdvė, abejojome, ar tokia daugybė žmonių susidomės renginiu, visgi savotiškai alternatyviu, propaguojančiu šeimos vertybes, meilę ir tikėjimą, tačiau greitai abejones išsklaidė begalė skambučių. Nesitikėjome tokio antplūdžio“, – milžinišku susidomėjimu džiaugėsi šios šventės rengėja, Kauno arkivyskupijos sielovados programų koordinatorė Vaida Spangelevičiūtė - Kneizienė. Jei po pamokų bėgant į autobusą, vykstantį Kaunan, daugelio lydinčių veiduose matėme gana ironišką šypsenėlę – ir kas ten gero, juk renginys krikščioniškas, neįdomus, nieko „kieto“, nieko „vežančio“, tai, stovint prie arenos ilgiausiose eilėse ir matant, kaip daugybė žmonių vaikšto prašydami bilietų, taip pagailo tų, kurie Meilės šventę „šventė.... kietai“.

Renginyje „Meilė kuria šeimą“ mes stebėjome plataus spektro programą: nuo klasikos iki roko, ir kiekvienas radome savo sielai artimą muziką ar žodžius, kuriais dalijosi žinomas televizijos veidas Rimas Šapauskas, krepšininkas Marko Popovičius, apibūdinęs savo šeimą kaip brangiausią turtą, palaimintą Santuokos sakramentu, visus savo teisingomis išvalgomis sudominęs kunigas Erastas Murauskas, Muzikinio teatro solistas Tomas Ladiga, medikai Renata ir Darius Brazioniai, prieš nepilnus metus įsivaikinę du vaikus... Į šventinį vakarą atvyko ir Kauno arkivyskupas Sigitas Tamkevičius, Seimo pirmininkė Irena Degutienė, premjeras Andrius Kubilius, europarlamentaras Vytautas Landsbergis.... „Esu sužavėta tuo, kad galiu šiandien būti su jumis ir pasveikinti su Meilės diena – ne butaforine, o tikrąja, kuri yra amžina, nes galiu pasakyti – nėra nieko brangiau gyvenime už šeimą, ji pati didžiausia vertybė, kokią Dievas davė žmogui“, – sakė I. Degutienė. Prieš lipdami į sceną garsūs Lietuvos operos dainininkai Kristina Zmailaitė ir Edmundas Seilius taip pat pasidalijo savo vertinga patirtimi apie šeimą. Jaunimui didelę įtaką turi tokių žymių ir populiarių žmonių gyvai girdimi žodžiai bei liudijimai. Šventinį koncertą vedė aktorė Dalia Michelevičiūtė ir Vytauto Didžiojo universiteto Teologijos fakulteto dekanas Benas Ulevičius. Savo šokius ir dainas žiūrovams dovanojo Kauno šokio teatras „Aura“, dainininkas ir kompozitorius Linas Adomaitis, Burgundiškasis Kauno choras ir Danguolė Beinarytė, Kauno berniukų ir jaunuolių choras „Varpelis“, vokalinis ansamblis „Acusto“, muzikinė kunigų grupė „Sacerdos“, kuriai dar nepradėjus groti iš aukščiausių eilių lyg upeliukai, tekėjo arčiau scenos jaunimas, ruošdamasis savo šokiu, judesiais antrinti kunigų muzikiniams garsams. Patriotinio roko grupės „Thundertale“ atliekamos dainos tūkstančių rankose įžiebė ugneles, o skambant „...žemėj Lietuvos ažuolai žaliuos.“, atsistoję ir rankomis susikibę, kaip viena darni ir mylinti šeima lingavo visa daugiataūkstantinė „Žalgirio“ arena....- jausmų žodžiais neišsakysi.

Renginio pabaigoje į sceną pakilo Lietuvos Vyskupai, kurie visiems suteikė Viešpaties Palaiminimą. Šioje šventėje tiek mes, ateitininkai iš provincijos, tiek menininkai ar Seimo nariai iš didmiesčių, pamatėme, kaip visiems yra svarbi šeima, svarbios krikščioniškosios vertybės. Žmonės giliai širdyje visi trokšta darnios šeimos, ilgisi gražių, tikrų ir pastovių santykių, pagaliau – ir prasmingų renginių. Ir ši Šv. Valentino diena bei žmonių gausybė įrodė, kad dvasiniai žmonių poreikiai neišblėso. Grįžome vėlyvą naktį, brangiai kainavusią kelionę kompensavę nemokamais bilietais ir patirtais išpūdžiais. Ryte beveik nenustebau dar gerokai prieš skambutį pamačiusi vakarykščių šventės dalyvių akis, tebespindinčias šviesios ir kuriančios Meilės liepsnele. O kaipgi kitaip, juk parapijos klebono kun. Jono Jucio paskatinti ir tos pačios liepsnos vedami jau po poros dienų vykome į kitą, prasmingai ugdančią išvyką – į ištvermę grūdinančią ir žemiškai gražų pajūrį.

Deimantė Čiupkovaitė, IVb klasė

Lolita Miliešiūtė, IIIa klasė

Jau daug metų mūsų gimnazijos mokiniai dalyvauja piešinių ir rašinių konkurse „Lietuvos kovų ir netekčių istorija“. Šiomet tokiame konkurse dalyvavo IIIa klasės gimnazistė Lolita Miliešiūtė. Ją konsultavo mokytojos Regina Žašytienė ir Jolanta Juozilaitienė, o savo šeimos pokario gyvenimo istoriją papasakojo mokytojas Steponas Adomavičius. Skaitytojams pateikiame Lolitos rašinį.

Pokario metai širdyje ir atsiminimuose

Pakalbinus vyresniosios kartos žmones apie 1944-1953 metus jų akyse sušmėžuoja nerimo ir baimės šešėlis. Išgyvenusių šį laikmetį atmintyje pokario metai paliko neišdildomus prisiminimus, kurie mano kartai yra tolimi ir sunkiai suvokiami. Pakalbinau buvusį mano gimnazijos mokytoją Steponą Adomavičių. Likimas jam lėmė gimti ir augti pokario laikotarpiu. Jis papasakojo apie savo šeimos gyvenimą, vargus tais nelengvais metais. Jo pasakojimas padėjo suprasti, kodėl žmonės nenoriai kalba apie to meto išgyvenimus. Nepasitikėjimas, išgyventa baimė juose vis dar gyva.

Steponas Adomavičius yra kilęs iš Telšių krašto, Gadunavos kaimo. Jo šeima buvo gausi. Mokytojo tėvas turėjo nedidelį ūkį. Tai buvo laikai, kai iš Lietuvos traukėsi vokiečiai, o paskui vokiečius Lietuvoje skubėjo įsitvirtinti sovietų valdžia.

Paprastas kaimo žmogus norėdamas išlikti privalėjo taikytis prie besimainančios valdžios. Vietinius gyventojus atėję sovietai varė tiesti kelius. Žmonės bijojo, nes vis dar praskrisdavo vokiečių lėktuvai ir bombarduodavo apylinkes. Į lauko darbus privalėjo eiti tik tas, kas turėjo arklių ir padargus. Pranciškus Adomavičius savo nedideliame ūkyje laikė gražų veislinį arklių. Norėdamas išvengti prievolės mokytojo tėvas sugalvojo gudrybę. Savo arklių paslėpė daržinėje, o vežimą įstūmė į už namų esančią kūdrą. Bet tai nepadėjo išvengti pavojingos prievolės. Kaimo tarybos pirmininkas, pats norėdamas išvengti pavojaus, liepė paimti jo arklių su vežimu ir vietoje jo eiti dirbti. Nieko kito neliko, kaip tik paklusti. Bedirbant padangėje pasirodė vokiečių lėktuvai. Laimei, mokytojo tėvas spėjo pasislėpti griovyje, o arklių su visu vežimu paleido bėgti. Pokario metais niekas niekada negalėjo jaustis saugus, nes už kiekvieno kampo slėpė pavojus.

Grėsmė kilo ne tik iš atėjūnų, bet ir savų žmonių. Kiekviename kaime buvo žmogus, kuris aktyviai palaikė sovietų valdžią. Sovietų Sąjungos pakalikai skūsdavo žmones dėl to, kad slepia partizanus, nenori vykdyti primestos valios. Kartais ir laimingas atsitiktinumas padėdavo išsaugoti gyvybę. Buvo šalta žiemos naktis. Mokytojo tėvas savo paslėptą arklių nuvedė atgal į tvartą, nes bijojo, kad gyvulys susirgs. Rytojaus rytą Pranciškus Adomavičius išėjo į Telšius. Namie buvo pasilikusi žmona. Pas Adomavičius atėjo baudžiamąjo būrio nariai. Sužinoję, kad šeiminko nėra, pasiliko laukti jo grįžtant. Grįžusio paprašė parodyti, kur yra laikomas arklys. Mokytojo tėvas nuvedė tą žmogų į tvartą... Arklys lyg niekur nieko stovėjo tvarte. Skundiko suteikta informacija nepasitvirtino. Kadangi Pranciškus Adomavičius arklio neslėpė, jis išvengė būti apšauktas liaudies priešu.

Deja, ne visiems taip pasisekė. Kas neįtikdavo sovietų valdžiai - tapdavo liaudies priešais. Likimas jiems būdavo negailestingas. To paties kaimo gyventojas Parieštis buvo suimtas, kaip nelojalus tarybų valdžiai. Jo žmonai nebuvo leista atsisveikinti su vyru, paduoti maisto. Sakė, kad ten, kur jis eis, maisto ir rūbų neprireiks. Namiškiai daugiau jo nebematė... Pavasarį kaimo vaikai per medžioklę rado Parieščio lavoną su septyniolika šautinių žaizdų. Pokario laikais žmogus turėjo galvoti, ką kalba, nes už ne taip ištartą žodį galėjo netekti gyvybės.

Žmogus turėjo galvoti, su kuo ir ką kalba, nes nežinia, „miškinis“ ar „sribas“ yra pas jį atėjęs žmogus. Mokytojas prisiminė tėvo pasakotą istoriją apie partizanus, persirengusius agitatoriais. Atėjo toks metas, kai žmonės turėjo stoti į kolūkius. Į Gadunavos kaimą atvyko „agitatoriai“. Visiems, kurie nestojo į kolūkius, iš kaimo parduotuvės nupirko degtinės ir juos nugirdė. Tuos kaimiečius, kurie sutiko stoti į kolūkių sukviestą prie skardžio nusifotografuoti bendrai nuotraukai. Kai jie sustojo - sušaudė... Pasirodo, kad ten buvo persirengę partizanai. Po kurio laiko paaiškėjo, kad partizanai kelyje užpuolė agitatorius, juos sušaudė, apsiliko sušaudytų žmonių rūbus ir nuvažiavo į Gadunavą. Taigi žmogus niekada negalėjo žinoti, ar tikrai nepažįstamasis yra tas, kuo dedasi.

Partizaninio karo metais saugotis turėjo ne tik suaugusieji, bet ir vaikai. Gadunavos kaimo vaikams mokykla buvo toli. Kiekvieną dieną reikėdavo praeiti mišką. Jame mokinukai dažnai žaisdavo, grybaudavo. Mokytojas prisiminė, kaip kartą miške pamatė iš po žemės kyšantį šautuvą. Jis suprato, kad tai buvo partizanai, ir kitus vaikus nuviliojo nuo tos vietos sakydamas, kad grybų ten nėra. Jo sumanymas išgelbėjo draugų gyvybes. Taigi partizaninio karo metu net ir vaikai turėjo būti budrūs.

Pokario metu nė vienas žmogus nesijautė saugus ir užtikrintas dėl rytojaus. Kiekvienas stengėsi prisitaikyti taip, kaip jam išėdavo. Stepono Adomavičiaus pasakojimas apie pokario metus privertė susimąstyti, kaip Lietuvos žmonėms buvo sunku gyventi. Supratau, kad esu laiminga, nes galiu miegoti ramiai, drąsiai išsakyti savo nuomonę, nebijodama dėl savo ir artimųjų gyvybės. Dabar suvoki, kad tai ir yra Laisvė...

Žurnalistinis tyrimas

Jaunieji korespondentai vykdė tyrimą „Ir mokytojai buvo mokiniai“. Pateikėme keletą intriguojančių klausimų mokytojams, buvusioms gimnazijos mokinėms. Norėjome iširti:

- Ką prisimena gražiausia iš mokyklinių laikų?
- Kokią didžiausią išdaigą yra iškrėtę?
- Į kokią kebliausią situaciją teko pakliūti?

Gimnazijos logopedė Janina Rimkuvienė:

Tais laikais buvo labai madingi klasių draugystės vakarai su kitų mokyklų mokiniais. Draugavome su Ventos, Kruopių vidurinių mokyklų mokiniais. Įsiminiau linksmą „Žiburėlių“ su kruopiškiais. Smagūs būdavo naujametiniai karnavalai, Naujuosius metus sutikdavome mokykloje. Pati išdaigų niekada nekrėsdavau, buvau pavyzdinga mokinė, klasės pirmūnė. Bet prisimenu visos klasės išdaigą. Mūsų klasei (jau buvome vienuoliktokai) buvo rusų kalbos pamoka, mokytoja jauna, vos devyniolikos metų. Jai labai patiko vienas klasės vaikinai, o jam jinai nepatiko. Įėjusi į klasę pirmiausia žvilgsnį metė į paskutinį suolą, kuriame sėdėjo jos numylėtinis, o šiam, žinoma, tai nepatiko. Klasė tuoj pat pagyvėjo, kilo triukšmas, ir mes atsidūrėme pas direktorių, kuris priminė mums mokinio elgesio taisykles, bet neišsiaiškino nedrausmingumo priežasties. O priežastis šį kartą buvo meilė be atsako.

Dalia Karvelytė, 1b klasės mokytoja:

Gražiausias dalykas – sutikau daug gerų, tikrų draugų. Ir dabar žinau, jei man reikės, jei tik draugai galės, visada padės. Tada neturėjome nei kompiuterių, nei mobiliųjų telefonų, viską darėme patys. Manau, jog buvome linksmesni, išradingesni ir kūrybiškesni. Nesupykit, bet šiandieniniai gimnazistai man atrodo „labai jau rimti“ ir per anksti suaugę. O gal tai ir gerai? Linkiu, kad dėl kompiuterių ir mobiliųjų telefonų nepamirštumėte tikrojo bendravimo su draugais. O klasės išdaigų nelabai norėčiau išduoti. Prisimenu savo neapgalvotą poelgį, kuris nutiko pradinėse klasėse. Tada buvo populiarus žaidimas „Ali Baba“. Bėgau „perkirsti rankų“ ir griuvau, suplėšiau pėdkelnes. Nutariau, kad reikia bėgti namo persirengti (maždaug 10 min. pirmyn ir 10 min. atgal). Kartu išsivedžiau pulkelį klasės draugų. Namuose mamos nebuvo, bet radome prikeptų blynų. Suradau skaniausios braškių uogienės. Kai baigėme gerti arbatą ir nebeliko blynų, vėl išėjome į mokyklą. Klasėje mūsų laukė tik labai susirūpinusi mokytoja. Pamokos jau buvo pasibaigusios...

Esu pakliuvusi ir į kebliausią situaciją. 10-oje klasėje mokėmės popietinėje pamainoje (ir taip kadaise buvo). Žiema pridrebė daug šlapio sniego. Per pertrauką šėlome. Vaikinukai prisinešė sniego ir prausė juo klasės drauges. Pirmojo aukšto koridoriaus grindys buvo šlapios. Vienas klasės draugas vijosi mane, paslydo ir abu trenkėmės į lango stiklą. Laimei, dužo tik vidinis stiklas, ir mes nesusižeidėme. Visi nutilo, o viena pavyzdinga klasės mergaitė garsiai sušuko: „Aha, pirmūnė Karvelytė!“ Tuo metu iš kažkur „išdygo“ mokytojas, kuris taip ir nepastebėjo išdaužto lango stiklo, bei nesuprato, ko mes čia triukšmaujame. Po to vaikinukai atidarė langą, išmetė stiklus į sniegą. Lyg ir niekas nepastebėjo, kad stiklas liko viengubas. Bet man buvo labai gėda, kad „prisidirbau“ ir neprisipažinau. Ir gėda, ir bijojau. Džiaugiausi draugais, kurie mūsų neišdavė. Ir aš nenorėjau išduoti. Dažnai tai prisimenu, nes dabar mano mokinių klasės durys yra kaip tik priešais tą iškultą langą.

*Ignė Laurinaitytė, 5 klasė***Šeimoje jaučiuosi laiminga ir saugi**

Man labai patinka iš šalto lauko grįžti į šiltus jaukius namus, ypač kai kas nors laukia. Nesuprantu, ką savo širdyje jaučia tie vaikai, kurių niekas nemyli.

Namuose aš jaučiuosi saugi. Visada žinau, kad bus ištiesta pagalbos ranka, kai man atsitiks bėda. Mama manimi visada pasirūpins: ar aš šiltai apsirengusi, ar nieko netrūksta, ar gerai jaučiuosi. Ji visada manęs laukia, sušildo ir nuramina švelniai sakydama: „Viskas bus gerai“. Ir tie žodžiai kaip geriausi vaistai pagydo mano širdelę. Kiekvieną rytą mane pasitinka šiltas ir raminantis mamos žvilgsnis.

Grįždama iš mokyklos žinau, kad mane linksmai pasitiks dėdė, paruošęs gardžius pietus. Su juo aš jaučiuosi laiminga, jis ir mama mane apsupa begaline meile ir dėmesiu.

Turiu aš ir mylimą babytę, kuri laukia manęs ateinant. Atrodo, kad ji nieko kito ir nedaro, tik laukia manęs. O aš nedažnai galiu ją aplankyti. Ir mylimiems žmonėms man kartais pritrūksta laiko.

Dar turiu vieną mylinčiąją, savo katyte Mice. Ji tarsi mama laukia manęs pareinant. Vos tik išgirsta mano žingsnius, tuoj skuba pasisveikinti. Vakare ji murkia man lopšines, o aš jai atsidėkoju švelniu paglostymu.

Labai myliu savo šeimą. Dėkoju visiems namiškiams, kurie sukuria namuose saugumą, ir visi šeimoje jaučiasi laimingi ir saugūs, kaip Roaldas Dalis savo kūrinyje „Pelės širdis“ rašė: „Visai nesvarbu, kas esi ir kaip atrodo, jei tik yra, kas tave myli.“

*Kotryna Narkutė, 5 klasė***Šeimoje jaučiuosi laimingas ir saugus**

Jei manęs kas nors paklaustų, ką man reiškia žodis „šeima“, atsakyčiau, kad tai man asocijuojasi su pačiais gražiausiais žodžiais pasaulyje – meile, pasiaukojimu, rūpesčiu ir laime. Rašytojas Roaldas Dalis viename savo kūrinyje rašė: „Visai nesvarbu, kas esi ir kaip atrodo, jei tik yra, kas tave myli.“

Kai pareinu į šiltus namus, niekada negalėčiau pagalvoti, kad kada nors galiu tai prarasti. Manau, jei neturėčiau namų, šiltos pastogės, kur galėčiau pasislėpti nuo šalčio, savo lovytės, gyventi būtų tikrai labai sunku, ir mano širdyje

apsigyventų mažas piktas velniukas, kuris sakytų, kad visas pasaulis dėl to yra kaltas. Tačiau taip tikrai nėra, nes pirmiausiai reikia padėti savo tėveliams, kai jiems yra sunku. Jei mes neskleisime savo gerumo, kai mums yra gera, tada nelaimėje mums irgi niekas nepadės gauti nei pastogės, nei šiltos lovos.

Manau, kad tarp visų šeimos narių turi sklaidyti pasitikėjimas vienas kitu. Visada malonu, kai galiu atsiremti į tvirtą tėčio petį, pasakyti, kokios mintys mane kamuoja. Kartais smagu mamai išduoti kokią nedidelę paslaptelę, kuri graužia mano rūpesčių pilną širdelę. Mano manymu, tikra mama neatsuktų nugaros ir niekada nepasakytų: „Eik šalin, aš neturiu laiko su tavimi kalbėti.“

Kitas svarbus dalykas- tai šeimos narių dėmesys. Mano nuomone, kiekvienam įdomu su savo šeima keliauti. Pavyzdžiui, kai aš su šeima plaukiau į Nidą, pagalvojau, jog tai buvo pati laimingiausia diena mano trumpame gyvenime, nes buvome visi kartu – aš, mama ir tėtis. Galiu sakyti, kad man daugiau nieko nėra geresnio nei buvimas su šeima, kuri mane begaliniai myli.

Bet vis dėlto manau, kad svarbiausia yra rūpestis. Kas gi pasirūpins, kai aš sergu? Žinoma, šeima! Kai sergu, mama man nuperka reikalingų vaistų, vitaminų, kurie stiprintų mano organizmą. Mama visada nuperka ir vaisių, jogurto, kad tik kuo greičiau pasveikčiau ir sustiprčiau. Mano mamytė sako, jog ji ir savo gyvybę atiduotų, kad aš pasveikčiau. Bet šeima rūpinasi manimi ne vien tada, kai aš sergu! Ji rūpinasi manimi visą laiką, nuo ryto iki vakaro! Iš kur mes gauname drabužius ir batus? Mums juos parūpina mylimi tėveliai.

Yra dar dešimtys dalykų, kurie man asocijuojasi su šeima, tačiau ne visus juos galima aprašyti, juos galima tik pajaušti širdimi. Taigi, manyčiau, jog niekas kitas, nei šeima, negalėtų taip gerai manimi pasirūpinti. Tik šeimoje aš galiu jaustis tokia laiminga ir saugi!

Mažylis

Kartą Jonas ėjo namo. Žingsniavo pasiklausydamas, į sodybų vartus pasidairydamas, mat labai bijojo šunų. Staiga iš vienos pavartės išspruko mažulytis šuniukas, toks mielas lyg pūkų kamuoliukas su juodom blizgančiom akutėmis - sagutėmis. Berniukas drąsiai artinosi prie jo, nes buvo įsitikinęs, kad šis mažylis jam tikrai nieko nedarys, net lenkėsi jį paglostyti. Bet kai tik nusigrėžė, pūkuotukas puolė Jonuką ir skaudžiai suleido dantukus į koją.

Ir švelni, miela išvaizda gali slėpti aštrius dantis.

Gabrielė Pociūtė, 8a

Šokis

Tolumoje, už horizonto, leidžiasi saulė. Laipioju po griuvėsius ir stebiu jų grėsmingai ilgėjančius šešėlius. Suprantu, kad pradeda temti. Bėgu, nes noriu pasiekti namus, kol dar šviesu. Bet tamsa artėja ne minutėmis, o sekundėmis. Spaudžia speigas, ir, regis, tuoj prasidės pūga. Juodi šešėliai vejasi mane, ir aš išnykstu tamsoje sukaustyta šalčio ir baimės.

Netikėtai tos baugios tamsos šyde išvelgiu baltas šviesules. Staiga aplink mane ima stebuklingai šokti baltos snaigės. Baimė išgaruoja, lyg jos net nebūtų buvę, ir širdį užlieja šiluma.

Silvija Ungeitytė, 8a klasė

Būti kitokia

Vieną gruodžio mėnesio dieną gražiai snigo. Krito baltut baltutėlės snaigės. Visos tokios lengvos, trapios, bet viena kitokia- šiek tiek didesnė, ryškesnė. Ji ir nenorėjo būti tokia kaip visos. Tos tik nukrenta ant šaltos sustirusios žemės ir lieka ten iki pavasario nesuprasdamos, kad atšilus paliks tik purvina dėmė ant pievos ar miesto skvere. Ši snaigė norėjo daugiau. Ji norėjo skristi sniego gniūžtėje, paleistoje išdykaujančio vaiko, pabūti vaikų džiaugsmu sulipus į didelį gumulą senio besmegenio linksmi besivaipančioje galvoje ar priglusti mergaitės garbanoje.

Ji norėjo palikti buvimo kitokia žymę.

Simona Narutavičiūtė, 9b klasė

Šerkšnas

Užtrukusi darganota žiema mane liūdino. Laukiau žaižaruojančio šerkšno, baltų sniego patalų. Kitą rytą išėjau į kiemą ir apstulbau nuo grožio, kurį pamačiau pirmą kartą šią žiemą. Saulės zuikučiai spindėjo akyse, šaltukas rausvai dažė skruostus, o šypsena tirpdė ledą širdy. Troškau sustabdyti šią stebuklingą akimirką, tačiau prieš gamtos jėgas buvau bejėgė. Šerkšnas papuošė medžius, o kylanti saulė ištirpdė tą grožį.

Ach, kad taip koks stebukladaris ištirpintų šerkšną žmonių širdyse.

Venanta Bernotaitė, 8a klasė

Raudonikiai

Rudens ramų rytą Ramūnas ruošėsi rinkti raudonikius. Rūkas raityte raitėsi raistais. Ramūnas ryžtingai risnojo rasota ražiena. Raiste Ramūnelis rado rusvą raktelį. Raktelio raižiniai ryškiai raižyti.

Rinkdamas raudonikius Ramūnas ropojo raizgalynų ruožu. Raizgalynai raižė rankas. Rodėsi, reikės rimtai raitytis. Raudonikiai rūgte rūgo, ryškiai raibuliavo. Ramūnui reikės rimtos rankinės. Reiškia, reikalai rieda reikiamai.

Henrikas Giedra, 7b klasė

Radiniai

Ragana raganoje rado ragą. Ragas rage rado raziną. Razina razinoje rado raktą. Raktas rakte rado rūgštynę. Rūgštyne rūgštyne rado rupūžę. Rupūžė rupūžėje rado rublį...

Nojus Bronušas, 3b klasė

Troškimas

Tą tykų tobulą trečiadienį tykojau tave troleibuse. Tas tylus tavo tipenimas tarsi trykštanti tarpusavio tylą. Tūkstantį troškimų tau tarti tikėjaisi, tačiau tylėjau. Tada tarei:

-Tu tobula tarsi tulpė.

Tuomet turėjau tavimi tikėti, tau tarti troškimus tikruosius. Tikiu tavim, trokštu tavęs, tavo tikro tyrumo... Tariau tau:

-Tapykim tikrumo tiltą tarpusavyje tikram tyrumui trykšti.

Deimantė Pigulevičiūtė, 7b klasė

Saulėlydis vaikystės sode

Tylus vakaras, aplinkui šilta, jauku. Prisėdęs ant kelmelio ramiai žvelgiu į sodą. Ten laksto vėjas ir kedena medžių lapus. Pamažu horizonte dingsta saulė, užsidega vakaro žaros. Sodo medžių lapai nuo stiprėjančio vėjo plaikstosi į šalis tarsi raudonuoju ugnies liežuviai. Saulė išnyksta už horizonto, išblėsta vakaro žaros.

Sėdėdamas ant to kelmelio sodo pakrašty suvokiu – vakaro gaisrai sudegino dar vieną mano vaikystės vasaros dieną.

Dovydas Nocius, 8a klasė

Pasaulis

Pasaulis...

Tai dalelė išminties,

Tik gabalėlis širdies...

Tai skaudžiausias skausmo šūvis

Bei sunkiausias išdavystės

krūvis...

Akys temsta, nors šviesu...

Ir suprasti man sunku,

Ar pasaulis – Aš ir Tu?

Ar pasauly dar yra

Bent truputis nuoširdumo,

Gero draugo be piktumo?

.....
Ar dar yra...

Lolita Miliešiūtė, IIIa

Tu gyveni ir džiaugiesi,
Kad saulė šildo ir mažą, ir seną,
Kad pavargusį kūną atgaivina
... tyras šaltinio vanduo,
... vėsus vakaro oras.
Širdis džiaugiasi po lietaus, kai
... išgirsta lakštingalos dainą,
... pajunta mylimo artumą.
Visko žmogui reikia –
... ir lietaus kūnui,
... ir saulės širdžiai,
... ir šilumos akims.

Lolita Miliešiūtė, IIIa

Ar kada nors matei, kokiom
spalvom
Pražysta upės prieglobsty
žiedai?
Kaip šypsosi virš ežero laukinis
mėnuo?
Tyli? Vadinasi, tu nieko
nematei.
Plačiai atvertos durys,
Rankas į dangų tiesiantys
langai.
Juodoj erdvėj kitaip ir žiūris.
Naktims ištikimi mano namai.
Išdykusi jūra lediniais delnais
Slėpynių žaidė su vėju,
Nurimo tik paryčiais.
Viską stebėjau, sukroviau širdy.
Saugi jaučiuos tik nakties glėby.

Lolita Miliešiūtė,

Užpustytos pėdos

Žingsniuodama gatve stebiu šerkšno išbalintus medžius, ornamentais išdabintus namų langus. Visur, kur tik žvelgiu, tyra baltuma...

Žiema man pats gražiausias metų laikas. Galiu viską pamiršti, kai einu gatve, o po kojomis gurgžda sniegas. Jo akinantis baltumas ramina, veda į nežinią... Sustoju. Apsidairau. Norėtuši kristi į sidabru padabintus baltus patalus, bet labai šalta. Šaltis ragina paspartinti žingsnį, o vėjas užpusto sniege paliktas pėdas.

Atsigrėžiu atgal ir susimąstau, ar ilgai gyvenime išliks mano paliktas pėdsakas.

Ema Barkutė, 8a klasė

Netoli nueisi...

Jei kelio neberandi,

Jei tikslą pametei (ar neturėjai),

Jei širdis šalta (ir akla).

Lolita Miliešiūtė, IIIa

„Daukantiečių žodžio“ kūrybinė grupė:

Mokytoja O. Daukšienė

Korespondentai: Kamilė Šlimaitė, Ib klasė, Modesta Radavičiūtė, Ib klasė, Greta Čekanauskaitė, Ib klasė, Ingrida Vaitkevičiūtė, IIIa klasė, Lolita Miliešiūtė, IIIa klasė, Andželika Bliumaitė, IIIb klasė, Deimantė Čiupkovaitė, IVb klasė, Renatas Pocevičius, Ila klasė, Ligita Navardauskaitė, Ila klasė.

Maketavo Ingrida Vaitkevičiūtė, IIIa klasė